

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: RASTLØS HIGEN.

Citation: Kaalund, H. V.: "RASTLØS HIGEN.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid73300/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Ak, men lange Aar er svundne hen —
end i Mørket famler jeg iblinde;
Skaberordet kan jeg ikke finde;
hvad jeg bygger, styrter jeg igjen.

Naar — naar er Forventningskvalen omme?
Naar skal Aanden med sin Skaberkraft
finde Glæde ved hvad den har skabt?
Ak, og naar skal Hviledagen komme?

RASTLØS HIGEN.

Ved hvert Maal, hvortil jeg higer
længselsfuld paa Livets Vej,
ved hvert Trin, hvortil jeg stiger,
finder jeg dog Hvile ej.
Neppe har jeg Glæden favnet,
før den svinder falmet hen. —
Savnet, Savnet,
ene Savnet bli'er igjen!

Ingen Hvile i min Viden,
ingen Hvile i min Dont!
Under mine Fødder Tiden
drejer rastløs Hjulet rundt.

Neppe kan jeg Foden fæste,
før den atter løftes maa
til det næste
Skridt, og altid, evigt saa!

Haabets Fugl, som kjækt jeg jager,
aldrig under den mig Frist;
stedse mig dens Sang bedrager —
altid nær, dog evig hist!
O, hvor ofte, træt til Døden,
synker jeg i Slummer hen —
Morgenrøden
vækker mig til Strid igjen!

DET GAMLE ØG.

Det suser saa tungt i den visnende Bøg,
det hvisler i Tidslernes Toppe.
Paa Bakken græsser et Udgang søg,
saa ensomt staar det deroppe.

Hvad grunder Du paa, Du gamle Kræ?
Jeg syntes, jeg hørte, Du sukke.
Med hængende Hoved og stive Knæ
Du staar som af Sten udhugget.

12*